

6646

In lần thứ năm

THO'

Mỗi cuốn 0\$ 20

80
INDO-CHINOIS
1879
(lis)

書 仙 研 雲

VÂN-TIÊN CHIÊN

CHỦ BÚT: Đ. T. B. et C. M. + CHỦ BỐN: PHAM-VĂN-THÌNH

In tại nhà in XUA-NAY, Nguyễn-hào-Vĩnh, 60-64 Boulevard Bonard, Saigon

80 Indochin. Revue 4752

TỰA

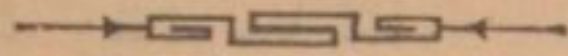
Xưa nay mấy ông đa văn quăng kiến đã diễn truyện kia tuồng nọ, nhắc lại tích xưa mấy trang mưu mô tài trí, để chur quới nhơn xem chơi trước là giải muộn sau là thấy chỗ phải mà học theo, thấy chỗ quấy mà sửa mình cũng là đều có ích chung.

Còn như bốn thơ này cũng là so sánh, tiên đời nay với tiên đời xưa, giống nhau hay là khác. Tiên đời xưa thì có Bát tiên năng quá hải đẳng-vân, còn kỳ dư chur tiên thì ở tại Bồng-lai. Đời nay tùy theo lời thế sự gọi tiên thì xem ra vô số, tuy là không có tài đẳng-vân quá hải, mà có nhiều tài khác rất hay!!!

Chur quới Ông quới Bà xem, nghe các thứ tuồng, truyện, thơ, vè, thi, phú cũng là nhàm. Vậy nên soạn bốn này ra mà cầu vui giải muộn, song vậy mà cũng là một đều có ích cho chur vị phạm gian.

VÂN-TIÊN GHIỀN THƠ

Trước đèn xem truyện tây minh,
Gắm trong thoả sự nhờn tình khó toan.

Tưởng cho lực quận Nam phan,
Tiên phạm lộn lạo khó tàn nan minh.

Bồng-lai xuất thế hiện hình,
Mấy vi nha-phiến thế tình gọi tiên.

Biết bao nhờn lực tài hiền,
Lia nơi tiên động xuống miền trần-giang.

Có tiền nhiều cách rất sang,
Năm chơn tréo mảy sánh hàng trâm anh.

Ngâm thi đọc phú tiếng thanh,
Cầm tiêm nhiếp ống rành rành liền hơi.

Song nhảu ngó ra ngời ngời,
Nói năn vui vẻ mặt thời hân hoan.

Tuổi không biến sự giang nan,
Liên diêm song nhảu nỗ tàn chi chi.

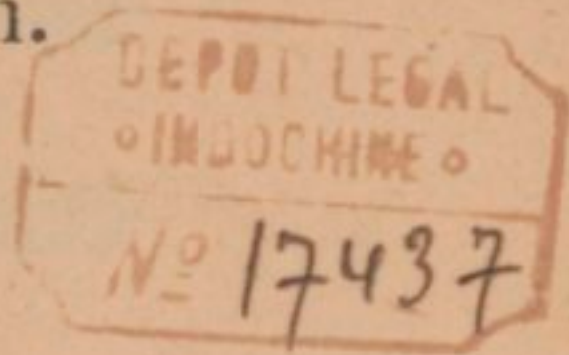
Ngồi đầu gục đó chẳng đi,
Ngáp dài ngáp vắn tứ chi rã rời.

Bần thần không nói không chơi,
Cái môi tái ngắt chấp hơi ngáp hoài.

Cũng không trò chuyện với ai,
Mặt mày quạo quọ ngáp dài gây liên.

Thứ nhứt tại quận Đông-thiên,
Có ông họ Lục bọm ghiền cao niên.

Ông bà sanh dạng Vân-Tiên,
Mới tập vừa ghiền làm thuốc chưa hay.

Ông bà cho Tiên theo thầy,
Học tinh nghề hút về rày bốn gia.
Thầy ghiền bụng mẹ ghiền ra,
Ba lược tháo nhựa dạy qua rãnh rãnh.
Tháo nhựa con đã học thành,
Lược thao con rần công thành thầy trao.
Gắn-nổi (1), tháo-nhựa (2) nhị thao,
Cầm-tiêm (3), xên nhựa (4) thế nào phải toan.
Nhồi-chín (5), lăn-chắc (6) vền van,
Kéo reo mà lại xem càng thấy mê.
Vân-Tiên cuối tạ xin về,
Lược thao con đã trọn bề tùy thân.
Thầy rằng con lại phạm trần,
Thầy truyền một phép phù thần đem theo.
Chẳng may mà gặp vận eo,
Lén mà tháo nhựa đỡ nghèo nạn tai.
Phong-Lai ngồi ngáp Sơn-dải,
Lâu-la cả bọn ai ai cũng ghiền.
Rũ nhau tiêm kiếm Thượng-yên,
Vào làng giựt nhựa đỡ ghiền trên non.
Hỏi rằng chủ nợ công con,
Việc chi mà chạy bon bon đó là.
Ồi thôi chớ hỏi dừng tra,
Không tiền mà hút kiếm nhà bán con.
Hỏi rằng nhựa vỏ anh còn,
Giúp ghiền một thuở lòng son ghi đây.

---

(1), (2), (3), (4), (5), (6) Kể Sáu-thao

Dân làng một lũ đông đầy,
Ai ai cũng hút thiệt rày chánh ti.
Tiên đánh Phong-Lai thác đi,
Trong xe ai ngáp tiếng thì kêu la.
Thưa rằng Kiêm-Liên Nguyệt-Nga,
Không tiền mà hút tầm cha phủ đường.
Bị lũ ác đảng gian cường,
Bắt mà giựt nhựa toan đường hại nhân.
Xin theo về yết phụ thân,
Cha cho thầu-bạch báo ân tay nằng.
Tiên rằng quân tử nuốt khan,
Ngáp ghiền củ rử theo nằng khôn đi.
Nàng Nga nghe nói vân vi,
Trao ống cho đó ta thì đền ơn.
Tiên rằng nhựa vỏ là hơn,
Làm sao giải dặng ghiền cơn bây giờ.
Trao ống Vân-Tiên làm ngơ,
Nàng Nga trao nhựa chàng quơ nuốt liền.

*
* *

Thử hai Hớn-Minh Vân-Tiên,
Làm quen hỏi lại anh ghiền bao lâu.
Vào miếu mở nhựa ra thầu,
Sửa sang nhựa vỏ Minh hầu ra kinh.
Ghiền to quan huyện Lang-minh,
Hút ròng thầu-bạch vóc hình cũng xanh.
Con trai tên là Đặng-sanh,
Ghiền hung mà lại ỷ mình con quan.
Thấy gái mua thuốc đón dặng,
Giựt ngang thuốc nhựa hỏi nằng về dâu.

Gái rằng cho lại nhựa thầu,
Lời ngay phân thiết tôi hầu đi xa.
Sanh rằng về hút với ta,
Nước chi giống vỏ sao mà đã cho.
Gái rằng phận thiệp ghiền to,
Tình thương gói nhựa xin cho tôi dờ.
Vị dầu cậu muốn xài chơi,
Bụi bờ cũng dặng đi thời chi xa.
Vỏ nhựa chàng có trao ra,
Giúp ghiền rồi đỏ mặt mà gió trắng.
Hơn-Minh bước tới hỏi rằng:
Làm sao chàng thiệp cần rằng việc chi.
Nàng rằng nhựa thuốc giựt di,
Minh nghe nổi giận sân si với chàng.
Bể dò Đặng-thị rất ngang,
Đoạt thâu vỏ nhựa tầm dằng phẫn phẫn.
Lục ông buông ống hỏi rằng:
Con học làm thuốc có bằng người ta??
Vân-tiên đứng ngáp thừa qua,
Thầy truyền đả đũ cho mà phép hay.
Rũ mà gặp lúc chẳng may,
Lén chệt thảo nhựa thiết rày diệu phan.
Ông rằng cha hứa dươn vàng,
Con quan hưu trí Phi-Loan cũng ghiền
Con đem thơ tới kết duyên,
Sanh con tinh nghệ phép ghiền mới hay.
Cha cho đồng tử theo rày.
Tiểu-dồng nó nuốt ngày ngày nhựa bông.

Sửa sang nhựa vỏ đã xong,
Vân-Tiên với gã Tiểu-dồng ra đi.
Chim ghiền sâu biển nói chi,
Cá ghiền nỏ cũng xếp vì nảo nong.
Hàng-giang chồng vợ Võ-Công,
Hút ngày ba buổi nằm phòng không ra.
Cầm thơ Tiên mới trình qua,
Võ-Công mới rẻ nằm mà hút chơi.
Tiên rằng phận trẻ nước xời,
Dám đâu đồng tịch hút thời với cha.
Dạy mời Tử-Trực tới nhà,
Thữ tài làm thuốc ai mà làm mau.
Tử-Trực vội vả ứng hầu,
Công rằng hai trẻ trước thầu cho an.
Bày ra mâm ống rang rang,
Đôi ống hai chàng làm thuốc thể nao.
Tiên, Trực ra sức anh-hào,
Cầm tiêm hơi động khác nào loạn thương.
Nhồi lạng nhậm lệ ai đương,
Làm mau mà khéo dễ nhường cho ai.
Trực rằng Tiên thật có tài,
Phận Trực đâu dám sánh vai một bầy.
Ngày nay mà gặp nhau đây,
Trực xin kính nhượng Tiên này làm anh.
Thầu xong Tiên tạ xuất hành,
Phi-Loan gói nhựa đưa anh lên đàng.
Anh thầu nhựa nhứt là an,
Kính đưa vỏ nhựa đi đàng dặm xa,

Ví dầu gặp lúc vinh hoa,
Chớ quên gói nhựt của ta bạn vàng.
Hai người tạ biệt lên đàng,
Thấy Trục xách ống băng ngàn cũng đi.
Tiên, Trục hang hỏi vân vi
Chẳng hay vỏ nhựt đem thi nhiều không.
Chẳng phòng nhựt hết giữa đồng,
Hai ta ghiền chết ắt không ở đời.
Chinh chinh vừa xế mặt trời,
Trục Tiên ngáp riết vào thời quán ni.
Liên gặp hai bạn cố tri,
Trịnh-Hâm Bùi-Kiệm đều thi ghiền to.
Vào quán nổi đèn năm co,
Táo mau hút hổi dặng cho đả ghiền.
Ông quán thấy đèn ngáp liên,
Ai cho liêu nhựt kên liên bằng cha.
Hết tiền mua thuốc thiết tha,
Ai chịu dễ nhựt đây ta cầm quần.
Ghiền tôi búng rủng tay chun,
Hôm nay nuốt đờ cầm chừng nhựt bông.
Nạo nổi tháo ống sạch không,
Ghiền là gần chết kiếm không ra tiền,
Tiểu-dồng ngồi gục liên liên,
Nhựt bông xin giúp đờ ghiền thầu sơ.
Vân-Tiên khai bức tâm thư,
Mẹ nhà ghiền thác ngàn ngo bán hoản.
Tính về thọ chế mới an,
Chết thi mặc chết trước toan nổi ghiền.

Hút nuốt cho đả mới yên,
Ra đàng mà ghiền đi chẳng dặng dàu.
Tiểu-dồng con khá lo sầu,
Đả ghiền thấy tờ lo âu về nhà.
Đồng rằng ngàn dặm rất xa,
Cậu lo nhựa vỏ đề mà tùy thân.
Ông quán vốn thật trượng ân,
Chạy theo cho nhựa giúp thân thượng trình.
Vân-Tiên nhuốm bệnh thình linh,
Mấy ngày sầu nhựa nên mình không an.
Ghiền to thấy thuốc Triệu-Ngan,
Mình ốm như nhái tiếng chàng thất thình.
Chần mạch ngủ chí vị bình,
Ghiền hút không đả nên mình không an.
Mau tầm thầy bói mà sang,
Thầy bói ngồi ngáp tại sàng nào yên.
Hôm nay nuốt vỏ chịu ghiền,
Đồ bói cầm hết không tiền chuộc ra.
Hỏi Đồng có nhựa giúp ta,
Thầy chú đã bị vì tà Hạ-châu.
Phải tìm thầy pháp chớ lâu,
Đuổi tà trở lại Hạ-châu bệnh lành.
Đạo sĩ ghiền lớn mặt xanh,
Thất thường hút nước ốm tanh thân mình.
Bà Hồng liệt vị tướng binh,
Các vị ghiền hết thân hình cò ma.
Tiểu-dồng dắc Tiên đi ra,
Thầy trò đều ngáp lòng đả ử ê.

Đem nhau tới chốn Đại-đề,
Nhựa vỏ gìn giữ nỏ hễ hờ ra.

Trịnh-Hâm gặp Tiên thừa qua :
Anh còn nhựa vỏ giúp mà làm ơn.

Tiên rằng: thiên lý quang sơn,
Tiểu-dồng gìn giữ còn hơn vài liều.

Phải ta nhựa vỏ còn nhiều,
Cực vì ta có bấy nhiêu đi đảng.

Tiểu-dồng bị trôi rừng hoang,
Hâm quyết lấy nhựa mưu toan chớ nài.

*
* *

Thứ ba vợ chồng ông chài,
Bán cá mua nhựa hôm mai ít ghiền.

Trịnh-Hâm giựt nhựa Vân-Tiên,
Giựt rồi xô xuống dòng quyền trôi rày.

Ông chài xem thấy vớt ngay,
Khuấy nhựa mà đồ tỉnh rày hơi thông.

Đem Tiên tới nhà Võ-Công,
Nhựa vỏ làm phước xin ông cho chàng.

Nuôi nó tổn nhựa sao an,
Gạt Tiên đem bỏ vào hang Thương-tòng.

Nhờ ba liều nhựa đỡ lòng,
Du-thần vào đặc nhựa hồng chia hai.

Tiểu-phu đốn củi hôm mai,
Đem củi xuống chợ đổi hoài nhựa bông.

Hơn-Minh gặp Tiểu giữa đồng,
Hỏi rằng: ông có thuốc không nhìn rày.

Vân-Tiên nghe tiếng bạn máy.
Vi sao hết thuốc phải này phải mua.
Minh rằng: mắc nạn ở chùa,
Không tiền mà hút phải mua vỏ thầu.
Minh rằng: Tiều có ơn sâu,
Vỏ đèn ơn đó công lâu mệt già.
Phi-Loan hút-dã bước ra,
Miệng chào Tử-Trực hỏi mà Thượng-yên.
Tử-Trực ngồi khóc Vân-Tiên,
Cảm thương hoạn nạn ảnh ghiền như ta.
Tay lao nước mắt trở ra,
Đi qua Miền-dưới gọi là Hạ-châu.

* *
*

Thứ tư thái-sư đang chầu,
Cữ ghiền đã tới gục đầu vào ngai.
Sở-Vương tới cữ ngáp hoai,
Nghe phiên hỏi thầu vây ngoài đồng quang.
Muốn cho quốc sự dặng an,
Nàng Nguyệt làm thuốc rõ ràng lệ tay.
Kiêm-Liên xên nhựa cũng hay,
Cống-hồ phiên quốc ắt rày bãi binh.
Nga rằng: Thuốc nhựa cả bình,
Của này con để giúp tình lão-gia.
Nay con về nước Ô-quà,
Bọc nhựa từ tiết lòng mà mới ưng,
Lão-bà ghiền đã quá chừng,
Chống gậy mà ngáp trong rừng bước ra

Hỏi rằng: Nàng phải Nguyệt-Nga ?
Nàng còn vỏ nhựa giúp bà mới xong.

Phúc đầu ngó thấy Bùi ông,
Dạo vườn mà ngáp chạy không ra tiền.

Bùi-Kiệm ghiền gục té nghiêng,
Mở mắt thấy tượng chàng liền hỏi qua.

Anh Tiên ghiền thác ra ma,
Đồ hút của ảnh nàng mà cất đâu ?

Nàng rằng: lúc thiếu vỏ thầu,
Ta cầm mua vỏ đã lâu nhiều ngày.

Có tiền tới chuộc liền tay,
Cầm lâu sanh lợi ắt rày mất đi.

Kiệm hỏi chuộc những món chi ?
Đồ tôi cũng thế hút thì mới yên.

* *
*

Thứ năm Cốt-Đột soái phiên,
Hút toàn thầu bạch Thượng-yên tại nhà.

Đột có một phép binh ma,
Cô-hồn nha-phiến theo mà rất đông.

Hỏa-Hổ lại với Thủy-Long,
Kẻ thầu người nuốt không xong chú nào.

Đề binh xuống thấp lên cao,
Binh phiến ghiền thác biết bao dọc đảng.

Minh cầm ống vỗ tay xoan,
Thủy-Long Hỏa-Hổ hai chàng thác đôi.

Trận trung Đột thấy Minh rồi,
Hỏi anh còn nhựa cho tôi mượn xài ?

Từ Phiên qua Sở dậm dài,
Giữa dăng hết nhựt không ai mà nầy.
Tiên nghe hỏi nhựt giận thay,
Đem theo đủ nuốt cho rày dặng dầy.
Đột rằng: Quân tướng đều thâu,
Ngựa người ghiền hết khó âu chiến trau.
Cốt-Đột ngồi ngựa ngáp khan,
Ô-sào thọ tử sa t ằng thân vong.
Nguyệt-Nga ngồi gục đèn chong,
Không nhựt mà nuốt thân vong khỏi nào.
Vân-Tiên dõ cửa a vào,
Thuốc nhựt nhà có giúp tao dõ ghiền.
Ta là quan trạng Sở thiên,
Theo giặc không hút chịu ghiền thắm ôi.

*
* *

Thứ sáu Vân-Tiên kim khôi,
Tay bưng chén thuốc miệng mời Nguyệt Nga.
Nghe quân than thõ rừng già,
Vân-Tiên buông ống ra mà gặp Minh.
Ô-Qua dẹp loạn đã bình,
Vào nhà mù lão anh xin võ thâu.
Minh rằng: Tẩu-tẩu ở đâu?
Biểu chỉ mua thuốc mua dầu hút chơi.
Hồi trảo binh mã tới nơi,
Sở-Vương còn hút trong thời chưa ra.
Trạng-ngươn đặt gối tâu qua.
Trịnh, Hâm đoạt nhựt trước mà hại tôi.

Vội Hâm kêu án tử rồi,
Giết người giết nhạ chối đôi dạng nào.
Trăm giao cho trạng tính sao,
Giết chàng cũng đáng ơn cao thứ tình.
Hối quân xét hết trong mình,
Vỏ nhạ thâu lại thân mình đuổi ra.
Hâm về bị trận phong ba,
Chim thoàn lớn nhỏ đều mà lội bơi.
Trịnh-Hâm tay chơn rả rời,
Ghiền lội không nổi thác thời Hàng-giang.
Trực, Minh qui tấu vội vàng,
Xin mời quan trạng đồng sàng hút chơi.
Bùi-Kiểm xưa vốn bất tời,
Đồ hút không chuộc thiệt thời là quê.
Tiểu-dồng đi xin Đại-đề,
Kiếm tiền mua nhạ tính về bồn bang.
Phi-Loan với mụ Quỳnh-Trang,
Bưng hộp thầu-bạch đón chàng Vân-Tiên.
Loan rằng trước thiệp giúp ghiền,
Nay kiếm ra tiền phụ bạn cố nhân.
Ông chài thuở nợ thi ân,
Thượng-yên thầu-bạch trăm cân ơn đền.
Ơn thầy dạy bảo mà nên,
Cho trăm trái thầu xe lên Động-tiền.
Lão bà nuôi Nga tam niên,
Thầu-ô thầu-bạch quân khiên tới nhà.

Đền ơn rồi lại trào ca,
Kiều-công phục chức ở nhà hút chơi.
Thái-sur lúc nọ bắt tời,
Tời cũ ghiền gút dầu thời dụng ngại.
Sở trào đều hút thiện tài,
Không hút thì nuốt ai ai cũng thi.
Sở-vương phán giữa đơn tri,
Bá quan hút hết trăm chỉ khỏi ghiền.
Hút to thì tốn nhiều tiền,
Chớ rằng lộc ít mà phiền công cao.
Một cử hút chừng vài ngao,
Có dàu nên nổi xanh xao mặt mày.
Nôm na luận rút đặt bày,
Kể tài chur vị biết rầy chur tiên.
Cúi xin miễn chấp chớ phiền,
Làm người dư thiếu ngựa nghiêng có hể.
Bảy mươi tàn tật chưa thôi,
Lẻ dàu mà dám khua môi nọ này.
Nhả tiền nào phải nói ngây,
Tiệm kia tiệm nọ nằm đầy chur tiên.
Chẳng tin đến đó thấy liền,
Hơn-Minh Tứ-Trực Vân-Tiên ngập dài,
Trần gian như cỏi bồng lai,
Còn nơi tiên động gái trai cũng là.
Cầu vui tân soạn diễn ca,
Giúp vui chur vị nghe mà giải khuây.
Xin đừng trách móc la rầy,
Tràng đồng rằng rửa phải dây dàu là.

Chúc cho bền vững quốc gia,
Chúc cho liệt vị cửa nhà bình yên.
Chúc cho lạc nghiệp kiếm tiền,
Thượng-yên thâu-bạch hút liền trời moi.

TỜ ĐỀ NHA PHIẾN

Tả ly tờ một bức, lia bạn ngọc hai phan,
Kề từ anh gả ngải phụng loan.
Vầy cùng bậu nưng khăn đỡ trắp,
Anh cũng tưởng tham bù chẻ gắp.
Ăn một miếng tiếng một đời,
Nào hay đâu già kén chẹn hom.
Nhịn qua ngày ăn vay mắc nợ,
Cố bác đã hết phương tư trợ.
Bà con thương hết sức bù chi,
Khôn thì sống, bống thì chết.
Ham vì nết, hết chi người,
Thấy mặt nàng thờ thờ như huê tươi.
Vằng hơi bậu dầu dầu như là ừ,
Anh chẳng khác đời Thương vua trụ.
Hằng đắm mê Đắt-Kỷ thứ-phi,
Phận nàng như đời trước Tây-Thì.

Ngô-phù Ta mê mà mất nước,
Gẫm xét lại phận anh vô phước.
Tham lam vì nhan sắc hữu duyên,
Bậu rõ ràng là gái Tây-phiên,
Qua vốn thật là trai Nam-việt.
Gẫm đây đó thương gia thương diết,
Hiệp một nhà như trầu nọ thêm vôi.
Vẳng mặt em trông đứng trông ngồi,
Hở hơi bậu ngáp vài ngáp vắn.
Gẫm phận em quá đỗi,
Bay mùi lại thơm tho.
Tánh hạnh nàng táo nhỏ ra to,
Nay mới biết là cô nha phiến.
Phá gia đạo hư hao nhiều chuyện,
Khi công cô cũng đã ghe phen.
Kể từ ngày đèn hạnh mới nhen.
Mình gây ốm xếp ve như nhái.
Những lần lựa xuân qua hè lại,
Đã không trông kẻ tới người lui.
Tả lự tờ gương gạo làm vui,
Cực chẳng đả qua Tề bậu Tống.
Nếu để vậy một ngày một lộng,
Mới thì ít lâu xịch ra nhiều.
Tánh hạnh nàng tự bạo tự kiêu,
Đặng bữa nào thì quào bữa nấy.
Trên đời đã ít thấy,
Trong thế thấy tri danh.

Ngọn đèn xao nổi trận tam bành,
Ổng vẫn khói nổi cơn lục tặc.
Ai ai đều chạy mặt,
Chúng chúng thấy lắc đầu.
Anh quyết ly biệt sự tha cầu,
Qua với bậu phân nhau Hồ, Lỗ.
Mồ kĩ thổ nổi sành anh đập,
Binh đình hỏa đèn hạnh anh lui.
Canh tân kim bẻ cái tim xoi,
Giáp ất mộc chẻ cây quản trước.
Nhâm quý thủy đổ luôn chén nước,
Thuộc ngũ hành tài vật phá tan.
Gẫm tội bậu hai hơn thường có,
Suy phận qua ích kỷ vốn không,
Nam qui bắc, nữ qui đông.
Sự bất đắc phản ngôn hà lý,
Tiêu diêu vạn thị tài vật chia hai.
Thỉnh thông trung liệt vị ai ai,
Đều hội diện vi bằng chứng kiến.

In tại nhà in XUA-NAY, Nguyễn-hảo-Vĩnh,
60-64, Boulevard Bonnard - Saigor

“MÃ HỒNG KHÔNG THUỐC MÀ SÂY” là một tấn-tuồng kiệt-tác của Ngô-vĩnh-Khang mới viết xong. Sự tích quái lạ trên đời có một! Văn chương tao nhã, đối đáp đủ lối, ca-ngâm thâm trầm ngọt điệu. Hình đào kép trứ danh chụp giùm, màu mè y như lúc diễn trên sân khấu.

“MỖI HẠN CHUNG THIÊN”

Là một tấn-tuồng cải-lương mới của Ngô-vĩnh-Khang mới xuất bản. Có 10 tấm hình màu cực đẹp. Lốp lang thật khéo, văn chương suông sẽ, nói lối đủ năm điệu, bài ca ngọt ngào. Giá mỗi cuốn 0\$60.

“DUYÊN NỢ ÉO LE” là một cuốn tuồng kiệt tác của Ngô-vĩnh-Khang mới xuất bản tại Nhà-In Xưa-Nay. Văn chương gọn ghẽ, lốp lang khéo bố, ca ngâm thâm trầm trúng điệu. Mỗi cuốn giá. . . . . 0\$70

“Giấc Mộng Cô Đào” là một tấn-kịch hay của gánh Trần-Đắc đương hát, do nơi tay của M. Năm Châu là kép nhứt của gánh ấy đặt ra. Hình của đào kép gánh Trần-Đắc chụp, tinh thần y hêch như khi diễn trên sân khấu.

Tuồng **“MỘT MỖI TỬ THÙ”** là một tấn-tuồng kiệt tác của Ngô-vĩnh-Khang, nếu chẳng coi bỏ qua rất uổng. Hình đào kép trứ danh chụp giùm rất đẹp và màu mè dường như khi diễn trên sân khấu.

“ẦY AI HẸN NGỌC THỀ VÀNG” là một bốn tuồng tài-tình đẽ nhứt của Ngô-vĩnh-Khang rút trong bộ Tây-Sương-Kỷ mà bố thành ra một cuộc tình-tự lý-kỷ, cao-thượng và thanh-nhã của một đôi trai tài gái sắc là Thôi Oanh-Oanh và Trương-quân-Thoại. ○○○○○○○○○○
Nhà-In Xưa-Nay mới xuất bản. Mỗi cuốn giá. . . . . 0\$70

LINH ĐÌNH VÌ LƯỢNG SỐNG TÌNH

Là một tấn-tuồng kiệt tác của Ngô-vĩnh-Khang tả đủ, ái, ố, hỉ, nộ, đủ gương nghĩa khí trịnh liệt, đủ đường bạc ác tình ma. Trai nên xem, gái nên xem, chồng nên xem vợ nên; xem cho rõ bước đường đời lắm nơi hăm hồ mà giữ mình.

“Lỡ Tay Trót Đã Nhúng Chàm” là một tấn-tuồng rất hay của gánh Trần-Đắc đương diễn trên sân khấu. Đào kép trứ danh của gánh Trần-Đắc chụp hình, tinh thần y như lúc đương hát trên sân khấu.

BẠC TÌNH LÀ THỐI HƯỜNG NHAN

Là một tấn-tuồng kiệt tác của Ngô-vĩnh-Khang tả rõ sự nham-hiêm của lòng đờn-bà. Các bậc thanh-niên nước nhà buổi này nên đọc, đọc rồi phải sợ sự sâu độc của lòng đờn-bà mà dè dặt trong bước đường đời.

Ghóm ghê cái thói bạc tình,
Cang thường đành dứt nặng tình bọc dàu!

Tôi là Annam

Tôi chỉ mua Savon

của hàng Annam

bán mà dùng.

Savon trắng

HIỆU MẶT TRỜI MỘC

và Savon đen

HIỆU CON RỒNG

của hàng Annam Hảovinh Côngty là

tốt nhất, cứng nhất, ngời nhất, bọt

nhiều, lâu tiêu, giặt không mục đỏ.